ANUNŢURI

Sfințirea din 18 septembrie 2022

• LA MULȚI ANI ÎNTRU HRISTOS, BISERICA NOASTRĂ DRAGĂ!

A trecut un an de la târnosire, un an de când biserica și obștea ei au pășit pragul majoratului.

• Școlarii și preșcolarii au avut un început de săptămână cu emoții (măcar câteva...), căci **s-au reîntors la școală** (respectiv grădiniță). În 8 ani, numărul elevilor de la Școala Sf. Nicolae a ajuns de la 6 la 126! Sfântul ocrotitor să-i vegheze pe toți cu dragostea sa, alături de profesori!

ŞTIRI

• Mai multe **publicații bisericești vechi vor fi disponibile în format digital** după ce Biblioteca Sfântului Sinod a încheiat un acord cu Institutul Național al Patrimoniului. Secția Patrimoniu digital a institutului se va ocupa de scanarea publicațiilor care datează din a doua parte a secolului al 19-lea. (sursa: *basilica.ro*)

• **Monumentul Eroilor amplasat pe Vârful Caraiman** din Munții Bucegi a împlinit 95 de ani de la sfințire pe 14 septembrie. Crucea de aproape 40 de metri înălțime a intrat în cartea recordurilor ca fiind cea mai înaltă cruce din lume amplasată pe un vârf montan. Lucrarea metalică a fost ridicată între anii 1926 și 1928 la inițiativa și cu sprijinul Reginei Maria și Regelui Ferdinand I al României.. (sursa: *basilica.ro*)

• Deși Uniunea ateiștilor din **Grecia** s-a luptat ca Religia să devină o materie opțională pentru orice elev din această țară, Ministerul Educației elen a hotărât că **Religia este obligatorie**, ca orice altă materie, pentru toți copiii ortodocși. (sursa: *orthodoxchristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Principesa Ileana a României
TRĂIESC DIN NOU

Am uitat totul. Am plecat de mult de pe acele meleaguri și am murit... Pe un perete am o icoană veche cu Hristos, simbolul credinței care m-a ajutat să traversez toate greutățile și m-a adus în New England, având tăria de a începe să trăiesc din nou. Da, să trăiesc din nou, căci, după ce am părăsit casa care a fost pentru mine mereu România, m-am simțit ca un mort. Grele nu erau împrejurările în care mă aflam, ci simplul fapt că trebuia să trăiesc...

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor!

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 29 (CXLII) 17 septembrie 2023

Sfinții săptămânii

D 17 - DUMINICA DUPĂ ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI; Sf. Mc. Pistis, Elpis, Agapis și mama lor, Sofia; Sf. Ier. Dionisie al Cetății Albe-Ismail

L 18 - Sf. Ier. Eumenie al Gortinei; Sf. Mc. Ariadna; Sf. Cuv. Ilarion, starețul Optinei;
Mărturisitor: Pr. Ilarion Felea (1961)
ZIUA BISERICII—1 an de la târnosire

M 19 - Sf. Mc. Trofim, Savatie și Dorimedont; Sf. Cuv. Teodor din Smolensk și fiii: David și Constantin

Mi 20 - Sf. Mare Mc. Evstatie Plachida, soția Teopisti și fiii: Agapie și Teopist

J 21 - Odovania Praznicului Cinstitei Cruci; Sf. Ap. Codrat; Sf. Prooroc Iona; Sf. Ier. Dimitrie al Rostovului - aflarea moaștelor
- Mărturisitor: Pr. Dimitrie Bejan (1995)

V 22 - Sf. Sf. Mc. Foca; Sf. Ier. Mucenic Teodose de la Brazi

S 23 - Zămislirea Sf. Ioan Botezătorul; Sf. Cuvioase: Xantipi și Polixenia

Preot Stephen Freeman

CREŞTINUL SECULARIZAT

> ***Suntem creştini, credem şi mărturisim pe Dumnezeu, dar în practică suntem nişte atei.***

Am fost în Țara Sfântă acum câțiva ani și mi-am dat seama că este în același timp ușor și greu să fii creștin acolo datorită lucrurilor care sunt acolo și din cauza condițiilor.

Dacă vorbim de secularizare, Europa este mult mai secularizată decât America, dar, în mod ciudat, este în același timp, mai puțin secularizată. Numeric, sunt mai mulți americani care merg la biserică decât europeni, dar majoritatea dintre ei sunt creștini secularizați.

Pr. Al. Schmemann spunea că **secularismul** poate fi definit nu ca fiind credința care crede că nu există **Dumnezeu**, ci care **crede că**

există, dar că Se află în altă parte. Psihologia ne-a familiarizat cu termeni precum sinele, dar știm noi cu adevărat ce înseamnă sinele? La fel, putem spune că am trecut dincolo de cuvântul „inimă”, să căutăm ce înseamnă „locul inimii” în relația cu Dumnezeu?

Avem o prea mare tendință la spovedanie (și aceasta o văd la mulți dintre enoriașii de la biserica unde slujesc) să detaliem păcatele, să le analizăm. Este bine să le mărturisim, dar nu trebuie să ne concentrăm în primul rând pe aprofundarea răului, ci pe a încerca să înțelegem că păcatul este starea în care trăim și din care trebuie să dorim cu toată puterea să ieșim către Lumină, Care este Dumnezeu.

Nu veniți la preot ca la un psiholog, făcând rapoturi detaliate asupra stărilor și acțiunilor voastre! Veniți în schimb cu umilință, silindu-vă să credeți că la spovedanie stați cu adevărat în fața lui Dumnezeu.

Am citit în cartea „Pelerinul rus” ceea ce pot numi un model de spovedanie adevărată. Pelerinul ajuns în fața preotului i-a spus pur și simplu: *Nu cred în Dumnezeu*. Cum se poate? Doar era creștin practicant, cum se spune astăzi...

Cred că fiecare ar trebui să ne începem spovedania cu această propoziție: nu cred în Dumnezeu. De ce? Pentru că atâta vreme cât trăim zi de zi și clipă de clipă ca și când Dumnezeu ar fi în afara lumii și vieții noastre, cum putem să zicem că într-adevăr credem în El?

Suntem creștini, credem și mărturisim pe Dumnezeu, dar în practică suntem niște atei, atâta vreme cât nu ne deosebim prin purtare, fel de a gândi și viață de vecinii noștri declarați necredincioși. Avem frici și griji întocmai ca ei, ne cheltuim banii la fel, credem că totul depinde de noi, la fel cum și ei cred.

Ispita creștinului credincios este de a crede că ești într-adevăr credincios, când de fapt nu ești deloc așa și de a crede că dacă ai o părere despre un lucru înseamnă că îți și pasă de el. **De cele mai multe ori opiniile sunt doar ispite care ne străbat mintea, ca atare nu au nicio valoare**. Trebuie să începem să înțelegem că majoritatea părerilor noastre sunt ispite ale minții lipsite de valoare. Doar ego-ul nostru are impresia că ele înseamnă ceva. Fiecare om care crede că este cineva are o părere despre orice lucru și nimeni nu mai poate vorbi cu el pentru că este hotărât să și-o apere cu orice preț.

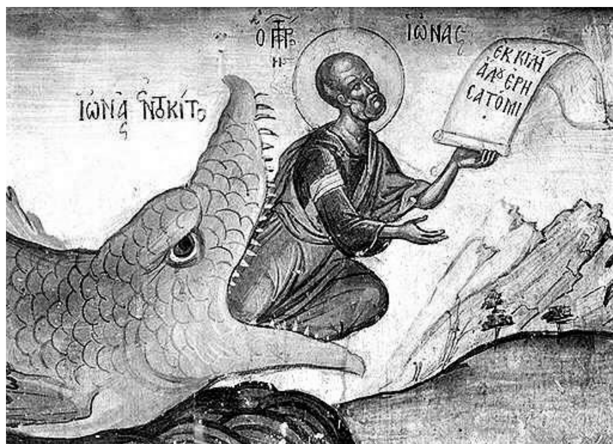
Noi, creștinii, suntem de multe ori la fel: nu facem nimic în relația noastră cu Dumnezeu, dar avem o grămadă de păreri despre El! Ne-am putea certa despre orice subiect religios ore în șir, dar nu suntem în stare să-l iertăm cu adevărat pe cel de lângă noi. Însă părerile acestea ale noastre de fapt nu contează. Singurul lucru care ar face diferența în viața noastră și a celorlalți ar fi să-i iubim pe vrăjmașii noștri.

Faptul că ne certăm despre un subiect religios nu va schimba situația lui în viitor, pentru că – să recunoaștem – suntem prea mici și neînsemnați. Dar a-i vorbi cu dragoste celui care mai înainte te-a înjurat poate avea un efect covârșitor: poate schimba o viață sau mai multe.

Versuri

Iona

Ioan Alexandru

Nici prin moarte nu scapi de iubire,
Iona în pântecele chitului fugit
În loc de moarte-a dat de mănăstire
Și să-ngenunche mortu-a trebuit.

Fugi în moarte, dai de înviere
Și trebuie în viață, vrei nu vrei,
Să te întorci la priveghere -
S-aprindă mila candelele ei.

Mărturii

Am trăit PUTEREA SFINTEI CRUCI

Pe atunci eram în clasa a 12-a. Și de parcă n-ar fi trebuit să stau acasă să învăț pentru bacalaureat, m-am înscris la un curs de yoga. Le-am spus părinților mei că asta mă poate ajuta să-mi îndrept cifo-scolioza, acolo urmând să fac niște exerciții fizice pentru coloana vertebrală. Acesta a și fost motivul pentru care m-am înscris la yoga, însă ce a urmat apoi a fost la mare distanță față de prima mea intenție...

Săptămânal mergeam entuziasmată și curioasă la yoga și ajunsesem să fac asta și acasă. Încercam tehnici de respirație cu exerciții fizice care mai de care și am început să gândesc aproape totul în termeni yin-yang. După câteva luni de yoga, chiar mă atrăgea ideea de a deveni eu însămi "maestră" yoga și mă bătea gândul să plec de acasă, ca să locuiesc cu ei, cu yoghinii...

Ușor, ușor, am alunecat, fără să-mi dau seama, într-un întuneric al mândriei, unde duhurile necurate voiau să "se joace" cu mintea și inima mea. Mă simțeam rău, din ce în ce mai rău, nu mai eram eu însămi și abia de mai reușeam să mă concentrez la școală. O frică teribilă, dureroasă, a pus stăpânire pe mine, îmi era frică până și să-mi fac semnul Sfintei Cruci!

În acele zile de zbatere interioară și fizică s-a întâmplat cu mine ceva extraordinar. Am avut un vis pe care n-am să-l uit niciodată: o cruce imensă, radioasă, albastră, frumos împodobită se apropia de mine, iar eu cumva o respingeam. M-am trezit cu gândul că acea cruce reprezintă credința mea în care m-am născut (ortodoxă, nicidecum yoghină) și-n care trebuia să revin urgent. Atunci am început să înțeleg că eram captivă într-o energie întunecată și că am fost condusă acolo într-un mod perfid și subtil de către "guru".

Atât de slabă de înger ajunsesem încât încremeneam de frică numai la gândul că aș putea să-mi fac semnul Sfintei Cruci, spre un real ajutor. Nu mă puteam ridica din hăul în care mă aflam, deși am început să urlu după ajutor. Urletele nu erau decât în interiorul meu, părinții mei habar nu aveau ce mi se întâmplă. Îi povesteam stările mele doar celei mai bune prietene, colegei de bancă.

Timpul trecea rapid, dar totuși prea încet pentru mine, fiindcă duceam o luptă cu ceva ce nu puteam să definesc, nu puteam să văd, parcă nici în al 12-lea ceas nu înțelegeam cum să ies din captivitatea aceea.

Și din toată frica aceea în care rămăsesem blocată, într-o dimineață parcă, m-a trezit deodată o voce caldă, dar fermă: "Fă-ți cruce!" Atât de simplu era?! Știam în sinea mea, însă nu mă lăsau, parcă aveam mâinile legate până atunci. Din acel moment am prins curaj, mi-am făcut semnul Sfintei Cruci și am știut că Dumnezeu îmi dă șansa reîntoarcerii spre "casă"...

Drumul a fost anevoios tare, însă înarmată mai întâi cu Sfânta Cruce, Dumnezeu și-a arătat mila și bunătatea Sa față de mine.

Apoi au urmat multe rugăciuni și la Sfântul Ciprian, pe care-l simțeam alături în luptă...

Puterea Sfintei Cruci a Domnului nostru Iisus Hristos este indubitabilă! De 20 de ani încoace, la sărbătoarea Sfintei Cruci, eu retrăiesc întâmplarea mea și dau slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Amin!

A.M.

Se întrevăd urmările DEPEDENȚEI DE TEHNOLOGIE

Interferarea zilnică și când viața noastră ajunge să graviteze în jurul utilizării tehnologiei digitale, asta e definiția pe scurt a **dependenței digitale**.

Despre efectele smartphone-ului, al ecranelor în general, asupra copiilor s-a scris. Cu toate acestea, niciun text nu face cât experiența trăită. Asta a înțeles scriitorul Nicolae Hulpoi, pe pielea sa. Acesta i-a propus fiicei sale Natalia un experiment: **o lună liberă de ecranul televizorului și al telefonului.**

Rezultatele nu mai au nevoie de alte comentarii:

S-a încheiat o lună pentru Natalia, fără televizor și YouTube pe telefon. Schimbările sunt spectaculoase, mult peste ceea ce mă așteptam! Practic, s-a activat în ea un alt copil, e preocupată mult mai intens de lucrurile "analogice", pe care le făcea și înainte, dar care păreau doar intermezzo-uri între reprizele de ecran. Cel mai frapant e că i s-a amplificat voioșia, e categoric mai atentă, mai cooperantă, mai glumeață, mai harnică, mai curioasă. Plus că a dispărut un fel de agitație pe care mereu am bănuit-o că are legătură cu stimularea cauzată de ecran.

Virgiliu Gheorghe, autor a numeroase volume publicate pe tema relației dintre tehnologie și comportamentul omenesc, spune că **device-urile au un rol nefast în dezvoltarea creierului**. Bioeticianul afirmă că folosirea acestora va afecta grav tinerele generații. *„Device-urile subminează dezvoltarea și funcționarea creierului într-o măsură atât de mare încât nu-și poate imagina nimeni. Și o să avem generații care n-o să poată munci, n-o să poată simți normal, o să fie buni de doar de transformat într-un gunoi pentru mai-marii lumii, care o să-i ia cu fărașul și o să-i arunce".*

Dr. Adina Baciu, cercetător la Institutul de Antropologie al Academiei Române spune că dependența de tehnologie, deși are aceleași efecte ca și cea de alcool sau de droguri, trece neobservată. Mai mult, în rândul copiilor, **dependența este confundată cu inteligența**. Acest lucru se observă cu precădere la părinții care au copii mici. Părinții sunt încântați că la 9 luni, 1 an și jumătate, ajung singuri la desene animate...

Practic, mecanismele neurologice care acționează în adicția digitală sunt aceleași care acționează în dependența de alcool, droguri. În ceea ce privește adicția digitală, problema este și mai gravă, pentru că se instalează destul de repede și **practic nu-ți dai seama: nici tu, nici cei din jur**. Adicția digitală are un risc de recidivă foarte mare. Posibilitățile de intervenție sunt destul de slabe.

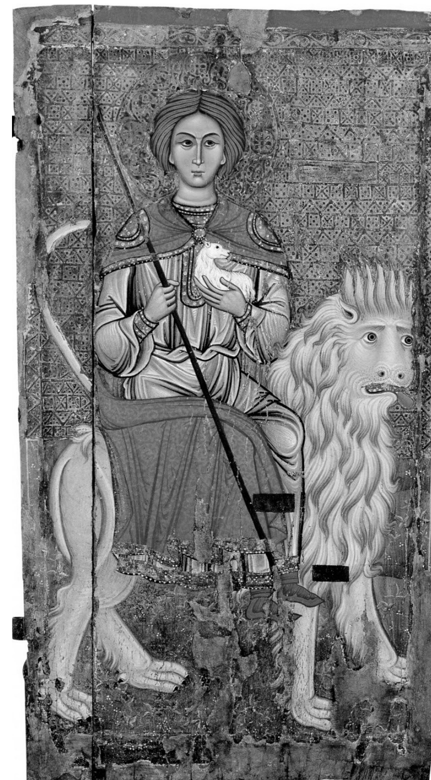
Părinții care le pun, de mici, telefonul în mâna copiilor ca să „mănânce" sau să „stea liniștiți", favorizează adicția. În momentul în care o masă începe cu telefonul, atunci automat va rămâne lângă tine și așa va continua. Lucrul se observă la copiii mici. Sunt puși în scăunel, deci vârsta e până la 3 ani, li se dă un telefon, iar în momentul în care li s-a luat începe plânsul.

Marii creatori ai companiilor de tehnologie digitală, de programe digitale, au copiii la școli non-tech, la școli unde nu se folosește tehnologia digitală. Aceasta pentru că știu care sunt urmările. Studiile dovedesc în mod clar **modificări la nivelul creierului**. Iar când vorbim de copii, care sunt în creștere, este dramatic și așa ne explicăm de ce se poate interveni atât de greu și de ce apar tulburări care sunt ireversibile.

Unul dintre principalele efecte negative ale utilizării tehnologiei de către copii și adulți este **afectarea memoriei**. Un altul este pasivitatea, care devine o soluție de viață sau o teribilă armă luând forma tuturor fragilităților imaginabile: boli, neputințe, ofense, derute, dereglări alimentare, insomnii, depresii etc. Nu în ultimul rând, pasivitatea te expune ideologiilor și populismelor care bântuie pământul astăzi.

Adulții dependenți de telefon care și-au dat seama (la timp) că viața lor nu e deloc bună, s-au apucat să reînvețe să citească pentru că nu se mai puteau concentra. Reînvață, de asemenea, să converseze cu prietenii pentru că nu mai aveau răbdare. Își reiau plimbările și drumețiile reînvățând să contemple lumea. Uneori, se mai și plictisesc. Pe scurt, trăiesc.

Dar copiii ce putere au să facă această schimbare???

Copilărie sfântă

SFÂNTUL NEOFIT,
martir la 15 ani

Către sfârșitul secolului al III-lea, pe vremea împăratului Dioclețian, prigonitorul creștinilor, trăiau în cetatea Niceea (*aproape de Istanbul, în partea asiatică a Turciei de azi*), Florentia și Teodor, doi creștini care duceau o viață liniștită și plăcută lui Dumnezeu. În această binecuvântată familie a venit pe lume un băiat căruia i-au pus numele Neofit.

Copilul creștea armonios, învăța carte, fiind mereu atent să împlinească poruncile lui Dumnezeu. Lucrul acesta s-a făcut plăcut lui Dumnezeu și curând **copilul s-a dovedit a fi făcător de minuni**. Atunci când copiii se întorceau de la școală, pornind spre casele lor, el îi lua pe cei săraci și le împărțea prânzul lui, rămânând el flămând. În timpul acesta, el însemna cu degetul o cruce pe poarta dinspre răsărit și se ruga, iar atunci când copiii terminau masa, fericitul Neofit lovea zidul și din piatră ieșea apă, adăpând cu ea pe pruncii însetați. Copiii se minunau de cele văzute, pentru că asta se întâmpla zilnic, doar că Neofit i-a îndemnat să nu spună nimănui ceea ce au văzut. Așa cum lumina nu poate fi ținută sub obroc, tot așa nu putea fi ascuns înaintea oamenilor darul cu care l-a înzestrat Dumnezeu.

Prima care a aflat despre aceasta a fost chiar mama lui, căreia Dumnezeu i-a descoperit, în vis, că fiul ei scoate apă din piatră ca și Moise. Dorind să afle mai multe despre fiul ei, ruga pe Dumnezeu să îi descopere, dar îndată un porumbel alb, strălucitor, s-a așezat pe patul lui Neofit și i-a grăit cu glas omenesc: *„Sunt trimis de la Mântuitorul, ca să-ți păzesc patul tău fără prihană"*.

Auzind unele ca acestea, mama lui a căzut moartă. Mare durere l-a cuprins pe soțul ei, aflând aceasta, dar Neofit l-a liniștit, spunându-i că mama lui nu e moartă, ci doarme. Astfel, luând mâna mamei, i-a zis: *„Scoală-te, maica mea, că ai dormit destul."* Și ... o, minune! Femeia s-a ridicat, și-a îmbrățișat copilul, povestind apoi soțului ei toate câte i-a descoperit Dumnezeu, în vis și aievea. Mare cutremur i-a cuprins atunci pe toți cei din cetate când au aflat minunile pe care le făcea Neofit, mulți dintre ei crezând în Dumnezeu și întorcându-se la dreapta credință.

Timpul se scurgea blând, iar Neofit era de acum mereu povățuit de acel porumbel alb. Acesta i-a cerut odată să lase casa părinților lui, însă nu pe ascuns, și să viețuiască într-o peșteră. Așa a făcut copilul, iar ajuns în pustie, era hrănit de îngeri. Singura revenire în lume a fost după un an, pentru a-și lua rămas bun de la părinții lui care erau chemați la Domnul. Astfel, împărțindu-și averea săracilor, s-a întors în pustie, rămânând acolo până a împlinit 15 ani.

Dacă pentru el timpul se scurgea în liniște, nu același lucru au putut spune creștinii din cetate, care erau obligați de păgâni să se închine la idoli. Pentru a întări credința celor drepți și pentru a zădărnici păgâneasca credință, îngerii l-au luat pe Neofit din peștera în care viețuia, așezându-l în mijlocul pieței din cetate, pentru a vesti cu mare glas despre adevăratul și singurul Dumnezeu.

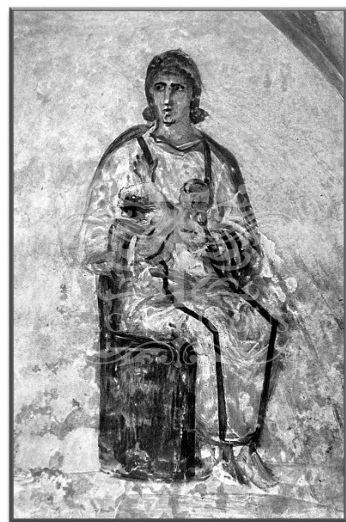
Ighemonul căuta să-l convingă pe tânărul Neofit să jertfească idolilor pentru a putea trăi în continuare, având viața înainte, dar Neofit nu a vrut să audă de unele ca acestea, ci mai cu râvnă le vorbea despre Dumnezeu. Și câte chinuri au urmat deciziei acestuia......bătut cu vine de bou, pus în oțet amestecat cu sare, iar apoi aruncat în cuptor de foc pentru trei zile și trei nopți... Chinuitorii erau convinși că va fi scrum, dar, spre surprinderea lor, deschizând cuptorul, focul i-a cuprins pe cei de acolo, iar tânărul Neofit era nevătămat.

Nici măcar aceasta nu i-a convins pe păgâni că sunt în rătăcire, ba, mai mult, acuzându-l de vrăjitorie, au încercat să-l dea spre hrană animalelor, însă și aceste necuvântătoare au recunoscut sfințenia tânărului Neofit și se retrăgeau. În cele din urmă a fost dus un leu pe care îl găsiseră în pustie și pe care l-au ținut înfometat cinci zile, pentru a fi siguri că la simțirea cărnii, îl va sfâșia pe Neofit. Numai că leul l-a privit, a lăcrimat și a lins picioarele acestuia....deoarece îl recunoscuse pe cel care venise să viețuiască chiar în peștera lui...Atunci Neofit i-a poruncit să se întoarcă în acea peșteră fără a vătăma vreodată oamenii; iar leul, închinându-se mucenicului, s-a dus în pustie, răcnind...

Alte chinuri au urmat, grele și dureroase, dar văzând că nu e chip să moară, un barbar ce stătea acolo, a luat o suliță și i-a înfipt-o în piept. Astfel, ca un miel fiind înjunghiat, tânărul Neofit și-a dat sufletul în mâinile Celui pe Care mult l-a iubit, având doar 15 ani..... Îl prăznuim în 21 ianuarie.

I-D.

SINOADELE ECUMENICE
3. Efes

Timp de 400 de ani, **Maica Domnului a vegheat în taină Biserica, fără să iasă în evidență prea mult** în scrierile teologilor, dar rămânând în conștiința creștinilor drept ocrotitoarea și mijlocitoarea noastră cea mai puternică. **Ea a fost cinstită în chip deosebit, deși discret**, de la început, iar această preacinstire, s-a manifestat public în decursul vieții Fecioarei Maria, dar și la puțin timp după moartea sa. Furia evreilor la aflarea proslăvirii date ei de soborul ce îi însoțea sicriul către mormânt nu a însemnat o tulburare de moment, ci o izbucnire a unei puternice invidii acumulate, căci cinstirea Preacuratei Maici nu le era străină.

Prezența dintru începuturile creștinismului a cultului Maicii Domnului ne-o demonstrează și reprezentarea iconografică. **Icoanele au apărut în catacombe**, sub formă simbolică, precum pictarea Mântuitorului în chip de miel sau de pește. De aceea, chipul Domnului Hristos și al Sfintei Sale Maici nu se întâlnesc în această perioadă decât în legătură cu anumite evenimente deosebite din Noul Testament: Buna Vestire ori închinarea magilor. Cea mai veche din ele, descoperită în cimitirul Priscilei, datează de la jumătatea secolului al II-lea (*foto*). Născătoarea de Dumnezeu apare aici așezată, cu Pruncul în brațe, în apropierea ei aflându-se profetul Isaia cu ruloul profeției sale în partea stângă.

Cea mai importantă mărturie despre folosirea termenului Theotókos (Născătoare de Dumnezeu) în secolul III se pare că provine din descoperirea relativ recentă a unor papirusuri, care conțin texte folosite în cultul creștin. Acestea datează din anii 250-280 și conțin următoarea rugăciune: *La a ta milostivire alergăm, Născătoare de Dumnezeu, nu trece cu vederea rugăciunile noastre în vremea nevoii, ci ne scapă de orice primejdie!*

Tocmai aceasta a fost noua țintă a celui viclean, care nu reușise să-și răspândească minciunile despre Mântuitorul Hristos și despre Duhul Sfânt, așa cum am văzut în numerele precedente. Acum lovea tot în Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, dar și în Sfânta Sa Maică.

Ce s-a întâmplat? Lipsiți de smerenie, unii teologi și clerici din Biserică, **au dorit să explice după cum gândeau ei taina cea mare a Întrupării Mântuitorului din Preacurata Fecioară**. Neputând cuprinde cu mintea lor slabă aceasta, au ajuns să spună că Dumnezeu-Fiul Care este a doua Persoană a Sfintei Treimi, S-a întrupat într-o altă persoană, așadar Hristos-Omul este o persoană diferită de Hristos-Dumnezeu. Iar Fecioara Maria L-a născut doar pe Hristos-Omul. Așadar ereticii aceștia spuneau că ea este doar Născătoare de om, iar nu și Născătoare de Dumnezeu.

Dintre cei care au căzut în această hulă cumplită a fost tocmai patriarhul Constantinopolului, Nestorie, care i-a permis unuia dintre preoții din Catedrala cetății să țină predici despre acest subiect. Când au auzit creștinii, s-au ridicat împotriva ereticilor, însă Nestorie a apărat învățătura greșită și a convocat un fals sinod, care să o impună ca dogmă.

Însă Dumnezeu pregătise unealta care să vădească erezia: cea mai violentă opoziție contra nestorianismului a venit din partea Sf. Chiril al Alexandriei, teolog de renume încă de atunci. Într-o serie de scrisori către Nestorie și împăratul Teodosie al II-lea Sf. Chiril a subliniat învățătura ortodoxă și l-a acuzat pe Nestorie de erezie. Întrucât acela continua în rătăcirea lui, Sf Chiril a dat 12 anateme prin care l-a condamnat ca eretic.

Tulburarea care s-a stârnit din disputa între cei doi ierarhi a făcut pe împăratul Teodosie al II-lea să organizeze al III-lea Sinod Ecumenic, care a fost convocat **în ziua Pogorârii Sf Duh în anul 431**, la Efes. Cu multă tulburare din cauza refuzului lui Nestorie de a fi prezent, de frica înfruntării, Sinodul s-a ținut în cele din urmă, dar Sf. Chiril a fost acuzat că nu și-a așteptat adversarii, ceea ce ar fi anulat hotărârile luate acolo. Cei 200 de părinți au declarat că în Iisus Hristos sunt două firi, una divină și alta umană, dar o singură persoană, cea a Fiului lui Dumnezeu, așadar Maica Domnului este Născătoare de Dumnezeu, iar nu de om.

Împăratul Teodosie II a avizat în cele din urmă aceste hotărâri, iar Nestorie a fost condamnat și scos din scaunul de patriarh. Însă în Siria, o parte din episcopi i-au luat apărarea și încet se vor desprinde de Biserica cea dreaptă, ajungând să fie o altă **Biserică, numită nestoriană sau asiriană a Răsăritului.**

Astăzi jurisdicția ei se întinde în Irak și Iranul de Est. Este cunoscută și sub numele de Biserica Ortodoxă Asiriană; nu trebuie confundată însă cu Biserica Ortodoxă Siriacă sau cu Biserica Ortodoxă a Antiohiei (de care țin multe dintre episcopiile ortodoxe ale Occidentului).

COPIII Părintelui Felea

Familia Felea: pr. Ilarion, soția Valeria și copiii Ioan (sus) și Florin (jos)

De multe ori, la slujbele săvârșite în altarul de vară, avem prilejul să vedem curtea plină de copii. O parte dintre ei explorează locurile și de multe ori ajung la icoana Părintelui Ilarion Felea. Cei mici, de până în 3 ani, nu trec nepăsători, ci, parcă mânați de ceva, se apropie și îi sărută icoana, unii chiar de mai multe ori. Sau chiar poposesc câteva clipe pe piatra din fața ei. Iar părintele Ilarion pare că îi îmbrățișează.

De ce această atracție a celor mici pentru martirul-ocrotitor al arădenilor? Poate și pentru inima sa de tată prin care a trecut o mare sabie. Să descoperim ușor acest văl de durere al tinereții sale.

Părintele Ilarion a avut doi copii: Florin și Ioan. Iată ce scrie în jurnalul său despre primul născut:

„În 8 iunie 1929 s-a născut în Arad Florinel (Ilarion), primul urmaș felesc în linie dreaptă, care ne va perpetua numele și neamul. L-am numit Florin după numele roman Florinus, devenit neaoș românesc, pentru ca în viață să reprezinte, ca și florile, curăția și nevinovăția."

În anii 1937-1938, părintele Ilarion a fost profesor la Facultatea de Teologie din Cluj și a făcut naveta săptămânal. Praznicul Nașterii Domnului din 1937 a venit cu îmbolnăvirea lui Florinel, care avea atunci 8 ani. Se pare că a fost vorba de o infecție tuberculoasă la intestine, pe care medicii au încercat să o trateze, dar după câteva săptămâni copilul tot nu era bine.

În 11 februarie, întors de la Cluj, părintele Ilarion și-a găsit băiatul fără cunoștință. Redăm aici cuvintele sale, scrise în jurnal la câteva zile după cele întâmplate:

„Când am sosit acasă dela Cluj, am aflat pe fiul meu Florin greu bolnav...Meningită (aprinderea creierului). Boală mortală... își pierde graiul și eu a trebuit să constat la sosire – ora 21 – că ultimele cuvinte pe cari le-am vorbit cu Florin au fost cele de rămas bun și „sărut mâna" pe care mi le-a rostit luni la despărțire. Își poate închipui oricine durerea mea de tată în clipa aceea. Noaptea ce a urmat a fost un chin greu de gemete pentru bietul Florin. Asemenea și zilele următoare, cari măreau cu atât mai mult durerea noastră, a părinților, cu cât privirea limpede a lui Florin ne cerea ajutorul pe care numai Dumnezeu prin minune mai putea să i-l dea. Chinurile morții i-au început miercuri, în 16.II, pe la ora 17. Acum începe chinul cel mai greu pentru bietul Florin, cel mai grozav chin pe care l-am văzut în viața mea. Până în ziua următoare pe la ora 10 i-a fiert pieptul și plămânii într-un clocot îngrozitor. Fără nicio întrerupere și fără nicio slăbire. Credeam că din clipă în clipă îi va plesni pieptul și se va sfârși... Abia după ora 10 din zi – după ce aproape ne-a înnebunit de durere – fierberea lăuntrică începe mereu mereu să se transforme în suspinuri tot mai rari și tot mai prelungi, până ce se sfârșește pe nesimțite, cu lumânarea aprinsă în mână și intră în Împărăția păcii veșnice liniștit ca o lumânare ce se stinge, după ce s-a consumat integral.

În ziua următoare, prohodul. Nu mai caut să tălmăcesc sentimentele și durerea sufletului meu în acea ziuă de vineri în 18 Februarie și a întregii familii. S-a remarcat doar că astfel de înmormântare n-a mai fost în Arad-Șega..."

La 40 de zile de la adormirea lui Florinel, părintele Ilarion notează în jurnal:

„28.III. Ziua nașterii și a numelui meu: Ilarion cel Nou. 35 de ani împliniți. Am făcut, după o poezie a lui Ștefan Nenițescu, epitaful următor de la Crucea lui Florin:

Doamne!...

Eu mă închin:

Fă-i somnul lin;

Fără suspin.

Amin.

Tâlcul lui îl înțelege numai cine a stat lângă patul lui de suferință ultimele 20 de ore."

23 de ani mai târziu, părintele Ilarion martirul a plecat din temnița rece de la Aiud să-l întâlnească pe dragul său Florinel.